

01.11.2014 - Den lille forskel

Så skete det endelig. For en time siden blev vi forældre til verdens dejligste barn. Hen vejer 3840 gram og måler 54 cm. Hen er bare skøn. Fødslen var hård ved Trine, men alt gik godt, og vi har det alle tre fint. Forventer at tage hjem i løbet af eftermiddagen.

Beskeden om, at det lille nye ventede barn endelig havde meldt sin ankomst, at fødslen var forløbet godt, og at den lille familie havde det fint, blev med glæde læst og delt på facebook af venner, bekendte, kolleger og familie. Lykønskninger fra fjern og nær begyndte hurtigt at tikke ind:

Ih, til lykke, hvor skønt, men hvad blev det? Er det en dreng eller pige???

I opdateringen fra de nybagte forældre stod der ikke, hvad det var for en størrelse.

Om det var en pige eller en dreng, de var blevet de lykkelige forældre til.

Bare: Hen vejer 3840 gram.. og: Hen er bare skøn.

Ikke alle modtagere af den glade nyhed ville nøjes med den besked.

De ville vide, hvad det var. En pige eller en dreng?

Han, hun eller hen

Både i Sverige og Tyskland arbejder nogle børnehaver og andre med det kønsneutrale hen frem for at bruge ordet han eller hun. Tanken er på den måde blandt andet at udviske kønnenes betydning og dermed undgå at pålægge børnene en stereotyp kønsrolle, der hjælper med at fastholde kønnene i uhensigtsmæssige roller.

Ideen herom er også hos nogen blevet taget godt i mod i Danmark, og det at tillægge noget så banalt som en legemsdel betydning, er faldet flere for brystet.

Eksempelvis forfatter og medstifter af Livmoderfeministisk Basisgruppe Janni Iben Stevn Hansen, som i Politikken skriver, at hun gerne vil have, at børn selv får lov at definere, hvad en pige er, og hvad en dreng er, må og kan, frem for at lade samfundets uskrivne regler bestemme det. Hun er ikke interesseret i legetøj, der er nøje udvalgt efter at kunne pålægge hendes barn en stereotyp kønsrolle.

Derfor måtte hun med egne ord "vantro og med spydighed i stemmen" sætte legetøjsekspedienten på plads, da denne spurgte, om den indkøbte gave var til en pige eller dreng. Ekspedienten ville nemlig pakke den ind i papir herefter.

Rødmende og undskyldende fik ekspedienten forklaret, at der jo er forskel på, hvilket legetøj henholdsvis piger og drenge helst vil lege med, og at hans opklarende spørgsmål var til for at hjælpe kunden.

En sådan vildfarelse måtte Stevn Hansen nødvendigvis imødegå med følgende:

"Jeg vidste ikke, I solgte legetøj, man skulle betjene med sine kønsdele. Jeg er vist gået forkert. Undskyld."

En forskel

Kan dette nu have sin rigtighed? Det kommer jeg til at tænke, når jeg hører og læser om, at der tilsyneladende ikke må være forskel på piger og drenge, og at børn puttes i kasser og diskrimineres, hvis de omtales som han eller hun, eller hvis en ellers dygtig og venlig ekspedient spørger, om gaven skal pakkes ind til en pige eller en dreng.

Og nej, det synes jeg faktisk ikke, det kan. Ligesom det ikke giver mening at betragte alle mennesker af samme køn som ens, giver det heller ikke mening, at der ikke er grundlæggende forskel på drenge og piger. For det er der.

Derimod kan det naturligvis være meningsfyldt at erkende, at individer er forskellige, og at vi har forskellig øjenfarve, højde, egenskaber, hårtykkelse og altså også køn. Og hævder man, at det ikke gør nogen forskel, hvilket køn, man har, gør man sig dummere, end man er.

Ved at gøre alle ens og behandle alle, som om de var det, også hvad køn angår, tror jeg derimod, vi netop kommer til at behandle mennesker forskelligt. Hvis vi virkelig vil tage hensyn til børn og andre mennesker, må vi erkende den forskellighed.

Ellers er vi jo netop med til at undertrykke den mangfoldighed, der er.

Hvis vi udviser kønnene, gør vi let børnene forvirrede i deres identitetsdannelse, og vi gør ingen børn en tjeneste herved. Tværtimod.

Dukker og biler

Skal piger så tvinges til at lege med dukker? Må drenge ikke lege med dukker?

Kan piger ikke lege bulderlege, og må drenge ikke græde?

Selvfølgelig må de gerne det, og der er ingen rationel grund til at begrænse børns interesser og leg ud fra deres køn. Lige så lidt som drenge ikke gerne må køre med dukkevogn og klæde sig ud i prinsesseskørter, og piger må skyde med pistoler og fægte.

Lad børnene lege med det, de har lyst til og lege de lege, de er optaget af. Vid, at der altid er nogle drenge, der ikke gider fodbold, biler og sværd, men hellere vil lege i dukkekrogen, mens nogle piger foretrækker at klatre i træer fremfor at lave perleplader. Og husk, at uanset hvad pige eller dreng vælger, er det lige rigtigt.

Pudsigt nok viser det sig imidlertid senest hen ved treårsalderen mere og mere, at mange drenge er til drengelegetøj, og at mange piger er til pigelegetøj. Så uanset hvor mange dukker og tilhørende pusletasker, der købes til en dreng, kan dukker blive til monstre, der må besejres, og mangan en bil, indkøbt til en pige, kan blive puttet og kørt rundt med i dukkevognen.

Hvis vi er de heldige tilskuere, når drenge og piger leger med hinanden, kan vi få at se, hvordan de helt forskelligt opbygger en leg. Pigen arrangerer og snakker:

”Skal vi så ikke sige, at nu skal de i børnehave og så skal de sidde der og have frugt.” Alt imens hun stiller dyrene op på små stole og anretter legefrugten pænt på de små tallerkener og skænker mælk i kopperne: ” Og så er du ham, der kommer og henter Mille”, beordrer hun henvendt til drengen. Drengen ser til lidt, afventer lidt, henter traktor med kran, kører frem og skubber til: ” øøøønnn,nøøønnn, skulle vi så ikke sige, at traktoren braser ind i dem og dræber dem alle sammen, så de blev døde”?

Kønsforskelle?

Er drenge og piger ens?

I hvert tilfælde kan kønnene støde sammen i leg. Noget så grundigt, endda.

Forskellen hedder blandt andet snak versus action.

Og gad vide, om den nogensinde hører op.

Også Lego og andre har længe haft øje for den forskel, der udover legemsdel er på piger og drenge. Derfor fremstiller de med stor succes pigelegetøj og drengelegetøj. Men jeg er sikker på, at piger og drenge også for Lego godt må lege med begge dele, hvis de helst vil det.

Også selv om det ikke markedsføres som henlegetøj.

Sluttelig må jeg lige huske at sige tusind tak til den betænksomme og søde kvinde i Bog og Ide, der forleden spurgte mig, om bøgerne var til en dreng eller pige, og til hvem jeg kunne sige, det var til en af hver slags.

Smilende lavede hun en pakke med rød sløjfe og en med blå, så jeg kunne se, hvilken, der var til hvem, og sådan, at jeg kunne give gaverne til rette vedkommende.

Til to små børn, som ikke er i tvivl om, at: mig pige, mormor og: mig dreng, mormor.